บทที่ 1

บทนำ

หอสมุดกลาง สถาบันวิทยบริการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษาเป็นสิ่งสำคัญในการพัฒนาประเทศ ประเทศที่กำลังพัฒนาทั้งหลายต่างก็เน้นความสำคัญของการศึกษาในฐานะที่เป็นจักรกลสำคัญในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ (Human Resources) เพื่อให้ได้มาซึ่งกำลังคนตามความต้องการของการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม ประเทศไทยกำลังขยายการศึกษาเพิ่มขึ้นทุกระดับ เห็นได้จากการคาดคะเนจำนวนนักเรียนที่สำเร็จมัธยมศึกษาเมื่อถึงปีการศึกษา 2519 มีจำนวน 1,010,761 คน[1] ดังนั้น จำนวนครูจำต้องเพิ่มขึ้น โดยปกติแล้วจำนวนครูที่ควรจะผลิตในปีหนึ่ง ๆ ไม่ควรจะน้อยกว่า $\frac{1}{3}$ ของจำนวนผู้สำเร็จในระดับมัธยมศึกษา[2] ครูมีหน้าที่ที่จะประสิทธิ์ประสาทวิทยาการให้แก่นักเรียน จึงต้องผลิตครูที่มีประสิทธิภาพเพื่อไปทำการสอนให้ได้ตรงตามจุดมุ่งหมายที่วางไว้ ดังนั้น ในการคัดเลือกครูเพื่อเข้าศึกษาจะต้องใช้วิธีการณ์ที่เหมาะสม เพราะจะได้ครูที่มีคุณภาพดีจริง ซึ่งวิธีการณ์ที่นิยมใช้พิจารณาคัดเลือกบุคคลมักจะนิยมใช้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เช่น แต้มเฉลี่ยสะสมตลอดหลักสูตร หรือคะแนนจากแบบสอบผลสัมฤทธิ์ (Achievement Test) และหรือคะแนนความถนัด[3] (Aptitude Score)

---

[1]กองวางแผนการศึกษา, กระทรวงศึกษาธิการ, สถิติเพื่อการวางแผนการศึกษา (พระนคร : โรงพิมพ์การศาสนา, 2512), หน้า 43.

[2]สายหยุด จำปาทอง, สภาพปัจจุบันปัญหาและความต้องการทางการศึกษา, เอกสารประกอบการสัมมนาการวางแผนการศึกษาระดับชาติ (สำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติ, สำนักนายกรัฐมนตรี), หน้า 53.

[3]B.S. Bloom and F.R. Peters, The Use of Academic Prediction Scales for Counseling and Selecting College Entrance (New York: The Free Press of Glencoe, Inc., 1961), p. 32.

ดังนั้น ในการคัดเลือกนักเรียนนั้น จึงมักจะใช้พิจารณาจากคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และคะแนนความถนัดซึ่งจะเห็นได้จากการคัดเลือกนักเรียน ม.ศ.5 เข้าเรียนในมหาวิทยาลัยในประเทศไทย จะใช้คะแนนผลสัมฤทธิ์ร่วมกับคะแนนสอบคัดเลือก และใช้คะแนนความถนัดตามสาขาที่นักเรียนต้องการศึกษา เช่น คณะวิศวกรรมศาสตร์ จะได้ทดลองใช้คะแนนจากแบบสอบความถนัดประกอบด้วยแบบสอบย่อย คือ คณิตศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ และความสัมพันธ์เชิงอวกาศร่วมกับคะแนนสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัยด้วย

ส่วนในการคัดเลือกนิสิตของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (ประสานมิตร) ก็เช่นกัน ได้ใช้คะแนนจากแบบสอบความถนัดทางการเรียน (ประกอบด้วยแบบสอบย่อย 5 ชุด) รวมกับคะแนนจากแบบสอบคัดเลือกวิชาเอก ซึ่งผู้วิจัยสนใจว่า แต้มเฉลี่ยสะสมตลอดหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง จะเป็นเครื่องทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับอุดมศึกษาได้หรือไม่ ซึ่งขบวนการคัดเลือกนี้ยังไม่ได้ทำการค้นคว้าวิจัยว่า ตัวทำนายดังกล่าวทั้งสามประเภทจะใช้ทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้หรือไม่ ผู้วิจัยจึงเลือกวิจัยเรื่องนี้แต่ไม่ได้วิจัยทุกสายวิชาเอก เลือกเฉพาะสายวิชาเอกที่มีผู้ผ่านการสอบคัดเลือกที่สำเร็จประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง ตั้งแต่ 20 คนขึ้นไป ซึ่งมีทั้งหมด 7 สายวิชา คือสายวิชาเอก คณิตศาสตร์ เคมี ภาษาไทย ประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์ สังคมศึกษาและภาษาอังกฤษ เพื่อต้องการตอบคำถามว่าคะแนนจากแบบสอบคัดเลือกวิชาเอก คะแนนจากแบบสอบความถนัดทางการเรียน (ซึ่งประกอบด้วยแบบสอบย่อย 5 ชุด) ตลอดจนแต้มเฉลี่ยสะสมตลอดหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูงจะใช้ทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตได้หรือไม่

ความมุ่งหมายของการวิจัย

ในการคัดเลือกนิสิตของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (ประสานมิตร) ซึ่งมีพื้นความรู้จากประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง เพื่อเข้าศึกษาในสายวิชาเอกต่าง ๆ ระหว่างปีการศึกษา 2513, 2514 และ 2515 นั้น ปรากฏว่า แต่ละปีมีการคัดเลือกโดยใช้คะแนนจากแบบสอบคัดเลือกวิชาเอกในแต่ละปีที่ต่างกัน และคะแนนจากแบบสอบความถนัดทางการเรียนซึ่งประกอบด้วยแบบสอบย่อย 5 ชุด ที่ต่างกัน ทำให้การคัดเลือกแตกต่างกัน ผู้วิจัยจึงต้องการที่จะ

1. ศึกษาดูว่านิสิตที่ผ่านการสอบคัดเลือกโดยใช้ตัวทำนายต่างกัน ในปี 2513 กับ 2514 และ 2515 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันหรือไม่

2. ตัวทำนายที่ใช้คัดเลือกนิสิตในแต่ละปีการศึกษามีความสามารถในการทำนายแตกต่างกันอย่างไรบ้าง ทั้งนี้จะพิจารณาเป็นรายสาขาวิชาไป ตัวทำนายที่ใช้มี 3 ประเภทคือ

(ก) แบบสอบคัดเลือกวิชาเอกต่าง ๆ 7 สายวิชา ได้แก่ สายวิชาเอก คณิตศาสตร์ เคมี ภาษาไทย ประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์ สังคมศึกษา และภาษาอังกฤษ

(ข) แบบสอบความถนัดทางการเรียนซึ่งแต่ละปีการศึกษา ประกอบด้วยแบบสอบย่อย 5 ชุด จาก 10 ชุด

(ค) แต้มเฉลี่ยสะสมตลอดหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง

ขอบเขตของการวิจัย

1. ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (ประสานมิตร) ที่สำเร็จประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง และผ่านการสอบคัดเลือกเพื่อเข้าศึกษาตามสายวิชาเอกต่าง ๆ 7 สายวิชา ได้แก่สายวิชาเอก คณิตศาสตร์ เคมี ภาษาไทย ประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์ สังคมศึกษา และภาษาอังกฤษ ในปีการศึกษา 2513, 2514 และ 2515 และสำเร็จการศึกษาปีการศึกษา 2515, 2516 และ 2517 ตามลำดับ จำนวน 826 คน

2. ตัวแปรอื่น ๆ เช่น เพศ อายุ ฐานะ เศรษฐกิจ สังคม ฯลฯ ไม่นำมาพิจารณา

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. หลักการวัดผลของอาจารย์ผู้สอนทุกท่านเป็นมาตรฐานเดียวกันและเชื่อถือได้

2. แต้มเฉลี่ยในสายวิชาเอก เป็นคะแนนที่ใช้วัดผลสัมฤทธิ์วิชาเอกได้จริง

3. แบบสอบความถนัดทางการเรียนทั้ง 10 ชุด และแบบสอบคัดเลือกวิชาเอกมีความแม่นตรงสูงและเชื่อถือได้

4. นิสิตที่ได้รับคัดเลือกปีการศึกษา 2513, 2514 และ 2515 มีพื้นฐานพุทธิพิสัย จิตพิสัย และทักษพิสัย ไม่แตกต่างกัน

สมมุติฐานของการวิจัย

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตที่ผ่านการสอบคัดเลือกในปีการศึกษา 2513, 2514 และ 2515 ไม่แตกต่างกัน แม้ว่าในแต่ละปีจะใช้วิธีการคัดเลือกแตกต่างกันก็ตาม

2. ตัวทำนายที่ใช้คัดเลือกนิสิตในปีการศึกษา 2513, 2514 และ 2515 สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (ประสานมิตร) ได้ไม่แตกต่างกัน

ความจำกัดของการวิจัย

การวิจัยนี้อาจไม่สมบูรณ์ เนื่องมาจาก

1. ผู้วิจัยเลือกเฉพาะนิสิตที่สำเร็จปีการศึกษา 2515, 2516 และ 2517 เท่านั้น ส่วนนิสิตที่ขาดหายไปเพราะมีปัญหาการเงิน สุขภาพไม่ดี และไม่สำเร็จครบตามหลักสูตร ไม่ได้นำมาคิดด้วย

2. ตัวแปรต่าง ๆ ของนิสิต เช่น ประสบการณ์ ฐานะทางเศรษฐกิจ และภูมิหลังของนิสิต ผู้วิจัยไม่สามารถควบคุมได้ อาจทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคลาดเคลื่อนไปจากความจริงได้

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

สายวิชาเอก หมายถึง สายวิชาต่าง ๆ ที่กำหนดไว้ในหลักสูตรการศึกษาบัณฑิตเป็นวิชาสามัญเพื่อเป็นพื้นฐานเนื้อหาวิชาที่นิสิตจะนำไปสอน มีจำนวนหน่วยกิต 48 – 49 หน่วยกิต ประกอบด้วยสายวิชาเอกต่าง ๆ 7 สายวิชา คือ สายวิชาเอกคณิตศาสตร์ เคมี ภาษาไทย ประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์ สังคมศึกษา และภาษาอังกฤษ ซึ่งนิสิตได้แสดงความจำนงว่า จะเข้าศึกษาตามสายวิชาหนึ่งสายตั้งแต่สมัครสอบคัดเลือก

คะแนนจากแบบสอบความถนัดทางการเรียน หมายถึง คะแนนสอบคัดเลือกของแบบสอบความถนัดทางการเรียน ซึ่งประกอบด้วยคะแนนของแบบสอบย่อย 5 ชุด ใน 10 ชุด ซึ่งสำนักทดสอบมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (ประสานมิตร) สร้างขึ้น มีเนื้อหาวัดความถนัดทางการเรียนทั่ว ๆ ไป

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาเอก หมายถึง แต้มเฉลี่ยตลอดหลักสูตรของผลการเรียนของนิสิต เฉพาะรายวิชาเอกที่สำเร็จในปีการศึกษา 2515, 2516 และ 2517

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย